

חיה בסרטן (I)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

דברים שרציתי לומר...

פורסם ב-14 ביולי 2008, 8:08 [בבלוג](#)

בחיי האמיתיים כמו גם בחיי הוירטואלים. אנשים אומרים לי הרבה פעמים: "את גיבורה". או "אני לא יודעת/ת מה אני הייתי עושה במצבך".

אז, אמנם בשמחה רבה הייתי אוספת את המחמאות ואת גלי ההערצה ומנכסת אותם אחד לאחד לעצמי. אבל אין מה לעשות. אני לא גיבורה!!! אני לא אמיצה במיוחד!!!

אנשים ונשים כל כך מפחדים מן הסרטן. שהדימוי הכולל שלו הוא של מחלה סופנית שאין ממנה מרפא. של טיפולים כואבים עם תופעות לוואי איומות. ואני רוצה לומר לכם. היום הטיפול בסרטן (לפחות סרטן שד) לא כל כך נורא כמו שזה נשמע.

ישנם כל כך הרבה מיתוסים שהגיע הזמן לנפץ. (למרות שאני מסייגת את דברי בכך שאני בהחלט יכולה לדבר רק על נסיוני ונסיון נשים שסביבי).

"טיפול כימותרפי כואב ושורף" - הכימותרפיה עצמה לא כואבת ולא שורפת. הטיפול הכימותרפי שאני קיבלתי ניתן דרך הוריד בעירוי. הדבר היחיד שכואב הוא הכנסת העירוי. (בכל אופן לי זה היה הסבל הגדול).

"מקיאם את הנשמה" - אני (ושוב מדברת רק על עצמי) לא הקאתי אפילו פעם אחת. יש היום כדורים נהדרים למנוע בחילות. כן, גם בסל הבריאות.

"נושרות השיערות" - אכן, בטיפולים מסויימים דוגמת ה-AC יש נשירת שיער מכל הגוף כולל כל הגוף. אבל זה זמני. ועובר. ואם לוקחים את זה בפרופורציות זה ממש לא נורא. (הנה אני כבר עם מחלפות חדשות ואפילו זהובות!!!)

"מרגישים לא טוב" - לפעמים... אבל זה אף פעם לא הגיע לתחושות של מעבר לשפעת. (אותי שפעת או אנגינה הרבה יותר מדכאות)

"חולי סרטן רזים ונראים כמו ניצולים" בסרטן שד לפחות אין כמעט נשים רזות. וזה "בזכות" הסטרואידים. הנותנים נופך נוסף לגוף. למעשה, הדבר שהכי מעצבן אותי זה שעליתי במשקל כ-20 ק"ג. אבל גם את זה צריך לקחת בפרופורציות.

"הקרנות כואבות" - ממש לא נכון. הדבר היחיד שמציק ואפילו מציק מאד אלו הכוויות שנוצרות בעור (כמו שיזוף יתר). ומעין צביטות פנימיות מטרידות. אך ההקרנה עצמה ממש דומה לצילום רגיל במכונת רנטגן.

"מסרטן מתים" ובכן, סרטן שד הוא אחד הסרטנים הנחקרים ביותר. גילוי מוקדם בהחלט יכול להציל חיים. (וגם הטיפולים יותר קלים בדרך כלל). ואני מנצלת את ההזדמנות הזו לקרא לכל אישה לעשות בדיקת שד מידי שנה. ולא רק אחרי גיל חמישים כפי שנשים רבות חושבות. ולא רק למי שבמשפחתה הסטוריה של סרטן. (אני בת 42 ואין במשפחתי שום הסטוריה של סרטן. רוב הנשים החולות אינן בעלות הסטוריה כזו או אחרת של סרטן שד).

אין מה לפחד מסרטן. האמינו לי שהפחד יותר גרוע מן המחלה עצמה. נכון שהשנה הזו מעצבנת וארוכה. אבל גם בזה יש יתרונות.

פתאום מצאתי זמן רב לעצמי. כולם מתחנפים אלי ורוצים לשמח אותי (:). כל תירוץ שלי לגבי אי עשיית דברים מתקבל בהבנה. (נו, טוב אז ניצלתי את זה כמה וכמה פעמים לטובתי מותר לי לא?). הרבה פעמים אתם שומעים אמירה כמו "המחלה שינתה את חיי" ולא מצליחים להבין. ובכן, הסרטן הפך אותי לאדם אחר. טוב יותר, סבלני יותר, מקבל, משלים. אוהב, חומל. למדתי "לחבק את הצער" ולחיות איתו בשלום.

עכשיו לגבי ההתמודדות? תאמינו לי שקל יותר כאשר מקבלים הכל בחיור. לא הכל כל כך

פשוט. היו ויש לי ימים שרע לי ומגעיל. ונמאס. גם דמעות נשפכו ונשפכו. אבל בגדול אני משתדלת לא לקחת את הסרטן ברצינות. כי הוא ממילא לא יצא מזה חי.

אתמול שמעתי אישה אחת אומרת שמשפחתה לא יודעת שהיא חולה. כי היא לא רוצה רחמים. הבנתי אותה. כי אין גרוע יותר מרחמים. אין תחושה גרועה יותר מלהרגיש מסכן. ולכן, אל תרחמו עלי או על חולות במצבי. אנחנו לא זקוקות לרחמים. לאמפטיה כן. לרחמים לא! ולידיעתכם, אחד הדברים הקשים ביותר להסתיר את המחלה.

יום נפלא.

[<< לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה >>](#)

[הוספת תגובה](#) | [חזרה לבלוג - חיה בסרטון](#)